

פרשת ויחי

"וידבר יוסף אל בית פרעה..אם נא מצאתי חן בעיניכם.. אעלה נא ואקברה את אבי ואשובה" (בראשית נ', ד'-ו').

יוסף ה- 'כל יכול', נמצא עדיין תחת משטר טוטליטארי, ומבקש 'אישור יציאה מהארץ' כאחרון הנתונים.

"ויעל יוסף לקבר את אביו ויעלו אתו כל עבדי פרעה..." (נ', ז') ועדיין הוא מלווה בסוכני השלטון המקפידים על צעדיו ודואגים לכך שיחזור.

(עיון בפרשת השבוע)

שעור פרשת השבוע: כנרת סמואל

י מ י ה ח ו ל		ש ב ת	
5.47	זמן תפילין /טלית	16.25	הדלקת נרות
9.13	סוף זמן ק"ש	16.35	מנחה א' 14.00 ב' 16.35
16.47←16.50	שקיעה		ערבית ושיעור הרב
12.45	מנחה א' (בחד"א)	6.45	שחרית א'
		8.30	שחרית ב'
16.35	מנחה וערבית	11.30	קידוש
17.04	צאת הכוכבים	13.30	מנחה 12.30
20.10	ערבית	16.55	לימוד 'דור לדור'
7.30	שחרית נוער בביה"ס	17.23	צאת השבת

אחות תורנית- דורית רידר

שֵׁבִי בֵּית
שְׁלָמִים

"המלאך האלף אותי" - מרכת יעקב למניו ונכדיו

פרשת ויחי היא פרשת בר המצווה שלי. נושאים מרתקים רבים ישנם בפרשה זו. בחרתי לעסוק בקשר בין דור האבות לבנים ולנכדים. זהו הקשר שבו עוסק יעקב בברכתו לאפרים ולמנשה. קשר דומה ישנו בינינו עוזבי הקיבוץ אל האבות והאמהות שלנו, ואל משפחת הקיבוץ כולה לדורותיה, בה אנו רואים את האבות והאמהות המייסדים, דור הבנים והנכדים, כשלשלת רב דורית מבורכת.

"ויקרבו ימי ישראל למות", יעקב בן מאה ארבעים ושבע שנים, הוא בסוף חייו הארוכים, לא מעט תהפוכות וסבל עבר בחייו, והוא פונה לברך את הקרובים לו, את משפחתו. נתמקד בברכת יעקב ליוסף בנו, ולאפרים ומנשה נכדיו.

יעקב מחבר את יוסף לאבותיו ולמשפחתו. מדוע מדגיש יעקב חיבור זה דווקא ליוסף? החשש מובן. יוסף נשוי לאסנת המצרית, וחי רוב שנותיו במצרים. בניו מנשה ואפרים קבלו חינוך של בני אצולה מצריים, וסביר שיש בליבו של יוסף על אחיו והתנהגותם איתו, חיבורו של יוסף ל"אבות", למשפחה, לישראל, לא מובן מאליו.

יעקב קורא ליוסף בתחילת הפרשה ואומר לו :

(פרק מ"ז כט) ...אל נא תקברני במצרים!

(ל) וְשִׁכַבְתִּי עִם אֲבֹתַי וְנִשְׂאֲתַנִּי מִמִּצְרַיִם וְקִבַּרְתַּנִּי בְּקִבְרֹתָם וַיֹּאמֶר [יוסף] אֲנֹכִי אֲעֲשֶׂה כְּדִבְרֶךָ : יוסף נשבע ליעקב להביאו לקבורה עם אבותיו. יעקב מדגיש בפני יוסף, את זמניותה של מצרים. מנוחת הנצח, ובהמשך גם חיי הבנים, אינם יכולים להיות במצרים, רק בכנען, היא ארץ ישראל. אחרי הדברים האלה, יעקב חולה. יוסף הבן מגיע עם מנשה ואפרים הנכדים לבקרו. נשים לב מה מדגיש יעקב בפגישה זו.

(ב) וַיִּגַד לְיַעֲקֹב וַיֹּאמֶר הִנֵּה בִנְךָ יוֹסֵף בָּא אֵלַיךְ וַיִּתְחַזַּק יִשְׂרָאֵל וַיִּשָּׁב עַל הַמֶּטֶה : (ג) וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֵל יוֹסֵף : אֵל שְׂדֵי נְרָאָה אֵלֵי בְלוֹי בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וַיִּבְרַךְ אֹתִי : (ד) וַיֹּאמֶר אֵלֵי הַנְּי מִפְּרֹד וְהִרְבִּיתְךָ וְנִתְפַּיֵךְ לְקַהֲל עַמִּים וְנִתְתִּי אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת לְזֶרְעֶךָ אַחֲרַיִךְ אַחֲזֵת עוֹלָם : (ה) וְעַתָּה שְׁנֵי בְנֵיךָ הַנּוֹלָדִים לְךָ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם עַד בְּאֵי אֵלַיךְ מִצְרַיִם לִי הֵם אֲפָרַיִם וּמְנַשֶּׁה כְּרֵאוֹבֵן וְשִׁמְעוֹן יִהְיוּ לִי :

יעקב מחבר את השושלת, את הברכות שהוא קיבל מאלוהים, אל הברכות שהוא מעניק לבנו ונכדיו. בחוש פסיכולוגי עדין מתקן יעקב אי-בהירות נוספת היכולה לצוץ אצל בנו האהוב יוסף.

אומר יעקב (פרק מ"ח ז) וַאֲנִי בְּבֹאֵי מִפְּרֹד מֵתָה עָלַי רַחֵל בְּאֶרֶץ כְּנָעַן בְּדֶרֶךְ בְּעוֹד כְּבַרְתְּ אֹרֶךְ לְבֵא אֶפְרַתָּה וְאֶקְבְּרָה שֵׁם בְּדֶרֶךְ אֶפְרַתָּה הוּא בֵּית לְחָם :

כמה כאב יש במילים מתה עלי רחל, מתה עלי רחל. יעקב מבהיר ליוסף שאימו האהובה שמתה על יוסף בגיל 6, לא נשכחה, ומקום קבורתה לא נשכח, צריך להיות ברור ליוסף, מדוע יעקב מעדיף להיקבר עם אבותיו ולא עם אהבותיו. ברגעים אלו שלפני מותו החשוב מכל ליעקב, הוא הקשר הדורי: אברהם – יצחק – יעקב – יוסף – מנשה ואפרים וצאצאיהם. וכך ממשיך המפגש -

(ח) וַיִּרְאָה יִשְׂרָאֵל אֶת בְּנֵי יוֹסֵף וַיֹּאמֶר מִי אֵלֶּה : (ט) וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֵל אֲבִיו בְּנֵי הֵם אֲשֶׁר נָתַן לִי אֱלֹהִים בְּזֶה. יוסף החכם, מבין גם הוא שהשושלת שתחילתה באברהם היא נבחרת, ובניו הם המשכה. וַיֹּאמֶר [יעקב] קָחֶם נָא אֵלַי וְאֶבְרָכֶם : נתמקד בברכה

(פרק מ"ח טו) וַיִּבְרַךְ אֶת יוֹסֵף, וַיֹּאמֶר הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר הִתְהַלְכֹוּ אֲבֹתַי לְפָנָיו, אֲבִרְהֵם וַיִּצְחַק הָאֱלֹהִים הָרַעָה אֹתִי מְעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה : (טז) הַמְּלֹאךְ הַגָּאֵל אֹתִי מִכָּל רָע, יִבְרַךְ אֶת הַנְּעָרִים וַיִּקְרָא בְּהֵם שְׁמֵי אֲבֹתַי אֲבִרְהֵם וַיִּצְחַק וַיִּדְגּוּ לְרֵב בְּקֶרֶב הָאָרֶץ :

המילים "הַמְלֶאֶךְ הַגּוֹאֵל אֹתִי" נאמרות בלשון הווה, עכשיו: המלאך הגואל, גואל עכשיו ותמיד. יעקב אבינו מתפלל על כל הנערים והנערות בכל הדורות, על כל מי שנקראים "בני אברהם, יצחק ויעקב", כל הנערים "שייקרא בהם שמי ושם אבותיי אברהם ויצחק". על כולם מתפלל יעקב שהמלאך יגאל אותם מכל רע.

בארצות רבות נהגו ונוהגות האמהות לומר ליד מיטות ילדיהן הצעירים את הפסוק "המלאך הגואל אותי מכל רע". "המלאך הגואל" היה כעין שיר ערש יהודי, גם כאשר הדיבור של הפעוט עדיין לא היה רהוט, גם כששפת הדיבור של הקטנים לא הייתה עברית, לחשו האמהות את מילות הפסוק לתינוקיהן לפני השינה. גם ב"גן כחול וגן ירוק" של ילדותי בסעד, שרו ההורים המשכיבים עם ילדיהם את "המלאך הגואל" וחיברו דרך הברכה לאפרים ומנשה את ילדיהם אל יעקב יצחק ואברהם אבותיהם, ואני כשאני נזכר בכך מתחבר באהבה אל ילדותי ואל דור האבות והאמהות של קבוץ סעד. אנחנו בשבוע בו חל עשרה בטבת. בזמן השואה הוחבאו ילדים וילדות רבים במנזרים. לאחר השואה כאשר חיפשו מי מבין היתומים שבמנזרים, הוא יהודי. חוזר סיפור זה, המסופר פעמים רבות, על ידי ילדים שונים.

אספר לך נכדתי סיפור מחיי. זה היה לפני שנים רבות. בזמן השואה. הייתי בת 4. אימי החביאה אותי במינזר "סאן-פטר" שליד ליטא.

"עד שאחזור" היא אמרה. "בינתיים זכרי! את יהודיה. בת לעם נבחר. בת לעם ישראל הם מקנאים הגויים. הם רוצים להשמיד אותנו. צריך להסתתר אין ברירה. שמרי על עצמך. הקשיבי לנזירות. ילמדו אותך פה דת אחרת, הסתירי במשך היום את יהדותך, את נשמתך הטהורה. ובלילה, אחרי כיבוי האורות, התפללי לאבינו שבשמיים שישמרו ויגן עליך וישלח את מלאכיו הטובים גבריאל, מיכאל, רפאל, ואוריאל, שילוו אותך, ושישמרו עליך. "אני הולכת ילדתי וכשאחזור אני רוצה לראות אותך ילדתי כמו שעזבתך. יהודיה. בת ישראל חזקה". היא עזבה ללא שוב. חיכיתי לה. עשיתי את מה שביקשה. לימדו אותי דת אחרת. ניסו. לא הצליחו. ואת יודעת למה נכדתי. כן... בזכות "שמע ישראל שעל המיטה" שכל ערב הייתי מתפללת מתחת לשמיכה. ואז. ערב אחד. לפני כיבוי אורות. הוא הופיע. לקח כיסא קטן. ועמד עליו באמצע החדר. הוא היה גבוה עם זקן ארוך לבן וכובע שחור. כמו סבא שלך. הוא עמד על הכיסא. הסתכל עלינו ושתק. שתק. הנזירות היו בפתח. גם הם הסתכלו. ופתאום בשקט התחיל לבכות. ולבכות. הדמעות ירדו לו על הזקן. הם הזכירו לי יהלומים. ואז בשקט הוא התחיל "המלאך הגואל אותי... המלאך הגואל אותי מכל רע..." הצטרפתי גם אני לשירת הנצח של המלאך הזה, לשירת הנצח שלי ושל העם שלי. הצטרפתי לבכי וגם המלאכים בכו המלאך גבריאל ואוריאל, בכי של תקומה. תקווה. וגאולה. קמנו מהמיטות אני. ואנט. פטריסיה. ומרים. וכל מי שהייתה לה נשמה יהודית. רצנו אליו. סובבנו אותו. כמו המלאכים שסובבו אותנו תמיד וכך יד ביד. בבכי ובשירה. עזבנו את המנזר עם המלאך שבא להחזיר אותנו הביתה. לעם ישראל. מבינה עכשיו נכדתי? אז ביחד שתינו. "הַמְלֶאֶךְ הַגּוֹאֵל אֹתִי מִכָּל רָע, יְבָרֵךְ אֶת הַנְּעָרִים וְיִקְרָא בָהֶם שְׁמֵי וְשֵׁם אֲבֹתָי אֲבָרָהֶם וְיִצְחָק וְיִדְגוּ לְרֵב בְּקָרֵב הָאָרֶץ".

אשה רומ - הנס fe 3'פי ו'נ'ד"י (זאב) רויק

דך בשפיר

הספד אבא

יענקוּש זיוון

אם יש דבר אחד שאני מצר עליו הרי היא העובדה שלא הצלחתי להיות ליד אבא ברגע שהוא נפרד מהעולם. כל כך הרבה פעמים, כל כך הרבה שעות שהיינו צמודים אחד לשני בששת החודשים האחרונים. כמה שיחות, כמה רגעים של קירבה בין אב לבנו, כאלה שלא היו לי אתו מעולם. ודווקא ברגע האחרון לא נמצאנו רבקית ואני לידו.

אבל, אני מנסה להתנחם בזיכרונות מאבא וכאלה יש למכביר.

אבא הוא יליד הארץ הזאת, מפתח תקווה, ועובדה זו גרמה לי בילדותי לגאווה גדולה. העברית בפיו הייתה תקנית לעילא. כל משחקי הארץ הזאת ושיריה, הפועל פתח תקווה והפוליטיקה. משפחה של הרבה מוסיקה, בעיקר קלאסית. כמה מאות תקליטים וקלטות עם מיטב יצירות המוסיקה בעולם היו בספרייתו של אבא.

והאדמה. אבא היה איש של אדמה- "ויחל נח איש האדמה ויטע כרם". אני לא בטוח אם אבא נטע כרם ובטח הוא לא ידע לשתות כמו נח, אבל גידולי שדה וירקות היו המומחיות שלו.

הרבה שעות אדמה היו לאבא עוד מהרצליה, אצל חקלאי השרון וכמובן כאן באדמת הלס של הנגב.

מילדות אני זוכר אותו בשדות. רכון על הצמחים מחפש כל הזמן. הוא לימד אותי להריח את האדמה התחוּחה, ולשמוע את נגינת הצמיחה של הכותנה, הגזר ותפוחי האדמה. קשר עמוק של איש לאדמתו.

על האדמה הנגבית והצמיחה הזאת הוא וחבריו בנו יישוב לתפארה, עם חקלאות מודרנית שעד היום ועוד לשנים רבות תמשיך לכלכל את יושביו.

אומרים על אנשי האדמה שהם כל כך קשורים בעבודתם של ברזל לאדמתם עד שהם מזניחים את כל הסובב אותם. אצל אבא זה לא קרה. לא קרה עם הסביבה הרחוקה ובטח שלא קרה עם המשפחה הקרובה.

אמא תמיד אמרה לנו שאבא המסכן נאלץ לחכות כמה שנים טובות בכדי להתחתן אתה, שהרי הזיווג הזה נקבע כבר משמים והמלחמה לא אפשרה לה להגיע מוקדם יותר.

אבא תמיד דאג כמו השיר של יונתן גפן "מקום לדאגה". דאג למדינה, דאג לאימו שחייתה איתנו בסעד הרבה שנים, דאג לאמא ולנו, הילדים. ובעיקר דאג ללאה, אחותנו הבכורה. המום המולד של לאהליה היה בעוכריו והגביר את דאגתו.

באופיו אבא היה יקה גדול עם אובססיה לסדר ולעמידה בלוח הזמנים. איחור קטנטן של מה בכך היה מדאיג אותו וגורר סדרה של טלפונים.

בשלוש השנים האחרונות הוא דאג במיוחד לאמא ושמר עליה בשבע עיניים עד בואה של בלה הטובה. רק לעצמו הוא ביקש מאיתנו שלא נדאג, שהכל בסדר. שלא נגזים בהערכת מצבו החמור באותם ששת החודשים האחרונים.

הרבה אנשים עזרו לנו לצלוח את אותה חצי שנה בבתי חולים ושאר מוסדות הבריאות בהם שהה אבא וכולנו אסירי תודה להם. אנשים מתוך הקיבוץ ואנשים נפלאים מחוץ לקיבוץ. כמו למשל המלאך הנגלה לנו בדמותה של שרון שעזרה לנו לסעוד את אבא בכבוד עד רגעיו האחרונים.

ועכשיו מונח אבא בין רגבי האדמה אותה כל כך אהב, בזיעת אפיו הרבה אותה עבד, וממנה הוציא את לחמו.

ובידיעה הזו, שחייו היו מלאים בעשייה ויצירה ואהבה למשפחה אנו מוצאים ניחומים.

יהי זכרו ברוך

אספא קאפא

אני רוצה לדבר על דמותו של סבא כפי שהיא מצטיירת בזיכרוני. סבא שאני רוצה לזכור. סבא לפני שהוכרע בכוח הגוף והרוח. סבא שעל דמותו אספר לבני.

התמוזל מזלי וגדלתי בסעד לצד סבא וסבתא. סבא היה חלק משמעוטי מאוד משנות ילדותי והתבגרותי. כל יום היה סבא מבקר אותנו בפעוטונים ובגנים, מטפל ומשחק. כשבגרתי ועבדתי בעצמי ב"גיל הרך", סיפרה לי אחת המטפלות הוותיקות כמה התפעלו כל חברות הצוות ממסירותו של סבא לנכדיו. כיצד עטף אותנו ברכות ובחום שלא ניכרו בגוף החקלאי המחוספס שלו.

זה סבא שאני מבקשת להעלות בזיכרוני. אדם חזק וגדול, שמשחק אתנו דומינו שעות על גבי שעות, מצייר לנו ברווזים ושר לנו את שיריו "הפתח-תקויים" על הילדים שאפו מצות מחול ומטיט. סבא דואג, סבא אוהב. סבא שאירח את כולנו בשבת בצהריים בזמן ששאר המבוגרים ישנו. סבא שסיפר לנו סיפורים ולקח אותנו לטיולים ארוכים ברחבי הקיבוץ לאחר שהשכים ל"מניין ראשון".

סבא שמתווכח בקול רם על פוליטיקה. סבא שהופך במאורעות פרשת השבוע כאילו היו היום: "אני לא מביין", כך תמיד היה פותח את דבריו, "למה בני ישראל התנהגו כך? למה יעקב פחד מעשיו? למה הכה משה על הסלע... למה ולמה וכיצד זה אפשרי...?" סבא שמדבר על ענייני אקטואליה וענייני בריאות בלהט. סבא שתמיד חם לו. סבא שקנה במיוחד "קולר", דבר חדש ונפלא. איך היה שופך אליו מים בטקסיות ואיך היה המכשיר, היחיד מסוגו בקיבוץ, ועבורינו הנכדים – היחיד ממינו בעולם - מקרר את החדר. סבא שבזכותו זכתה משפחתנו לאכול ברוב שבתות הקיץ בחדרי האוכל הממוזגים.

סבא שמכיר כל מזיק בצומח. סבא ממנו למדתי מה זה פרודניה ושהתפוזים הכי מתוקים הם אלו שנקטפים לאחר הגשם הראשון. סבא שמודד כל חורף בדייקנות ובעקביות את כמות הגשמים במכשיר המופלא שלו בגינה. סבא שמאדניות ביתו השתפל מפל יפהפה של גרניום צבעוני ושבחזית ביתו גינה מרהיבה ומטופחת הנושקת למרפסת עמוסת עציצים ירוקים. סבא שהיה איש עבודה חרוץ ומסור שקם ראשון בכל בוקר.

סבא שאהב מאוד מאוד את סבתא, את אבא, את רבקית ואת לאה'לה שלו. סבא שדאגתו התמידית לשלום כולנו ליוותה אותו עד יומו האחרון.

סבי, אבשלום. נוח על משכבך בשלום. נוח מן הדאגות, החששות והפחדים - ותהי נשמתך צרורה בצרור החיים.

נכדתך, שירה

קיבוץ סעד אבל על מותו של חברנו

אבשלום זיוון ז"ל

ומשתתף בצערה של המשפחה

יום זיכרון ליהודה ש"ס

ביום ה-30 למות יהודה שלמון עלינו לקברו. ליד הקבר ספדה לו מיכל בתו:

30 לאבא. חודש עבר מאז הלכת לעולמך.

חודש עבר מאז עזבת את משפחתך ואת הקיבוץ אותו בנית ואותו כל כך אהבת.

נפרדת מהעולם בשיבה טובה, לאחר חיים מלאי עשייה, עם סיפוק גדול ממה שראו עיניך.

ידעת תמיד להודות על שזכית למשפחה גדולה, לחברים טובים ולהגשמת כל משאלותיך.

בחדשים האחרונים כשהגוף בגד בך ולא יכולת לעשות כרצונך, הבעת את רצונך לסיים את החיים ולא לסבול עוד. הרגשת שהספיק לך ואין עוד טעם להמשיך. מרים, אשתך האהובה היתה לצידך ותמכה בך ככל שרק יכלה.

בעוד שבוע בדיוק, ימלאו 33 שנים לפטירתה של אמא, איתה הקמת משפחה וביחד נולדו לכם 4 ילדים. כולם ב"ה הקימו משפחות וזכו להביא ילדים לעולם ואף דור רביעי התחיל להופיע.

לפני כ-5 חדשים פקד אותנו שבר נורא, כשבנימין בנך ואחינו הבכור עזב אותנו לאחר מחלה קשה.

אז, קשה היה לנו לקבל את גזר הדין ולך קשה היה שבעתיים, שכן אין זה מדרך העולם, שהורה יקבור את בנו.

לפני שנה ביום הזיכרון של אמא הגעתם יחדיו, אתה ובנימין, שלובי ידיים, כששניכם כבר במצב בריאותי לא טוב וכאומרים לנו- זוהי השנה האחרונה, שאנו אתכם ואכן היום חסרים אנו את שניכם.

וכאילו כדי להקל על החוסר, התאסף כאן קהל רב, שהרבה ממנו אף הכיר אותך, אמא, ומי שלא- מכיר מהסיפורים. אנו נגיד עכשיו עוד מספר פרקי תהילים לזיכרה.

דברית עמא תמר אייל פלף עשרה טבת-

במסכת אבות פרק ג', משנה א' נאמר: עקביא בן מהללאל אומר, הסתכל בשלשה דברים ואין אתה בא לידי עברה. דע, מאין באת, ולאן אתה הולך, ולפני מי אתה עתיד לתן דין וחשבון.

מאין באת, מטפה סרוחה, ולאן אתה הולך, למקום עפר רמה ותולעה. ולפני מי אתה עתיד לתן דין וחשבון, לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא. עקביא בן מהללאל אומר לנו **הסתכל** בשלושה דברים **ודע** מאין באת.

נראה לי שהשימוש בשני פעלים אלו, הסתכלות וידיעה בא למסור לנו מסר, שהרי היה אפשר לכתוב אחרת, למשל, ראה שלושה דברים: מאין באת וכו' ולהשמיט את הדע, או להסתפק רק בהסתכלות או רק בידיעה. המשנה דורשת מאתנו **להסתכל**, ההסתכלות היא התבוננות מעמיקה, כלומר שנטרר לעצור את מרוץ חיינו ולהתבונן על עברנו ועתידנו וכך לזכור שאנו חלק ממשוה הרבה יותר גדול. אנו משתייכים לכל מיני מעגלים רחבים – משפחה מורחבת, חברה, קהילה, עם, עולם. בנוסף כשהמשנה נוקטת בלשון **דע** היא תובעת מאתנו שנכיר ונהיה בקיאים מהיכן באנו, נכיר את עברנו, נכיר אנשים שאבדו ואינם. מתוך הכרות עם עברנו נוכל לדעת לאן אנו הולכים ולפני מי אנו עתידים ליתן דין וחשבון.

הרב יונה גודמן עוסק בשאלה כיצד נוכל לחבר את ילדינו לצום עשרה בטבת בעזרת תכנים רלוונטיים לימינו וכך הוא כותב: "יש צורך לגשת ליום זה דרך תכנים הנוגעים ללב והמהווים הכנה ישירה להבנת כל החסר לנו מאז החורבן. כיוון שעשוי לדבר לרבים בימינו הוא עיון במגמות ההתבוללות איתם מתמודד העם יהודי. עקב הגלות שטרם הסתיימה אנו עדים לתהליך נוראי של התבוללות יהודית בכל רחבי העולם אפשר לדון, יחד עם ילדינו, בחוסר השייכות היהודית העמוקה שחשים חלק מיהודים אלו, אשר אינם רואים בעם ישראל ומדינתו מקור ממשי להזדהות מחייבת. עיון ממשי בנתוני ההתבוללות יסייע לנו ולילדינו לכאוב את החסר לעם ישראל היום."

בעת שנכיר את ההיסטוריה של עמנו נוכל להבין את הקושי הגדול בבעיית ההתבוללות עליה מציע הרב גודמן להתעכב ביום זה ואולי נשכיל להתמודד איתה. המשנה מלמדת אותנו שחיזוק הזהות היהודית הוא אחד האתגרים העומדים בפנינו. אם נדע מאין באנו נצליח יותר להתכוון לאן אנו הולכים, ויתכן שתתחזק בנו האמונה בדרכנו.

הערב, ליל צום עשרה בטבת יש לנו הזדמנות להסתכל על חלק גדול מהעם שלנו שחרף את נפשו הן במצור על ירושלים והן בשואה הנוראה ובכך לדעת מאין באנו ולחוש את כאבנו על חברה יהודית ששגגה ונהרסה כליל, קהילות שנמחקו, ומשפחות שנספו.

זה הזמן שלי להיזכר ברבים מבני משפחתי שנרצחו ולא זכיתי להכירם אלא רק בשמותיהם, זה היום שלנו לשמוע עוד עדות חיה.

נר ז'כרון-

(תש"ע)

י"ז טבת- יום פטירתו של חברנו מרדכי תמיר ז"ל

(תש"מ)

י"ח טבת- יום פטירתו של חברתנו רות שלמון ז"ל

(תשע"ב)

כ"ג טבת- **יום השנה הראשון** לפטירתו של חברנו יהודה רוזמן ז"ל

הפואמה-

ביום ששי שעבר- הורמה כוסית לרגל סיום מסכת: 'ראש השנה-ירושלמי' בבית המדרש, על ידי קבוצת לומדים המתמידים בכל יום לאחר תפילת שחרית בהנחיית יצחק שלומי. מסתבר שה 'מלמד' החרוץ, מרביץ תורה לא רק בדרדקים, אלא אף בהורים ובסבים. מאחר וכולנו בקיאים בתלמוד הבבלי וקצת פחות בירושלמי, נסביר שמדובר בתלמוד שנערך ונכתב בארץ ישראל בעיר טבריה בבית מדרשו של ר' יוחנן. שפתו ארמית גלילית השונה מהארמית הבבלית והוא נשמר בשלמותו בכתב יד אחד בלבד. תלמוד זה בנוי בצורת "שמועות" ולא "סוגיות" לשונו קצרה ללא הסברים והבהרות מרובים, ומשמר ביסודו מנהגים ארצישראלים קדומים. זה הזמן להצטרף וליהנות גם מ'קפה ירושלמי'- חופשי (מדווח בני גינזברג).

ביום חמישי שעבר – נערכה בקיבוץ חתונתם של חני פרידמן ונתן לחר (מ"מעלה גלבוני"). סנדי ויעקב הזמינו את ציבור החברים לקבלת הפנים ולחופה המרשימה שנערכה בבית הכנסת ברב כבוד והדר. בכניסה לחדר האוכל, הוצגה על בובה- שמלת הכלה המקורית של סנדי מיום חתונתה שנשמרה היטב, ונראתה ממש כחדשה..מזל טוב לזוג הצעיר הגרים כעת בירושלים, ולהורים המאושרים.

בליל שבת לאחר תפילת ערבית- העבירה גילי זיוון שיעור הלכתי מקורי בשאלה האם מותרת ההשתתפות בחגיגות ליל השנה האזרחית החדשה הבאה עלינו לטובה. מצד אחד, ישנו איסור הלכתי ברור לציין את יום חגם של עובדי עבודה זרה או להיות שותף לו בדרך כלשהי. ומצד שני, "ליל הסילבסטר" מזמן פשט את צבינו הדתי והפך למסיבה בעלת אופי אזרחי, תוך ציון המעבר לשנה החדשה. וכך נדרשנו לשאלה עמוקה עוד יותר- האם ישנה משמעות לעבודה זרה שאין בה כוונה?.. חגיגות "ראש השנה האזרחית", שקיבלו חיזוק משמעותי על ידי העולים מחבר העמים, שם הקפיד בעבר החינוך הקומוניסטי, לעקר את השורשים הדתיים- נוצריים, מחזקות את ההנחה שאין חשש שמי מבין החוגגים, מבין או מתכוון, למשמעותו הדתית של החג. **במוצ"ש**- שמענו את סיפור חייה של ליז זמורה (אמה של עידית לנדאו) אשר גדלה בצרפת בזמן מלחמת העולם השנייה ונאלצה לנדוד עם אחותה בלבד למשפחה נוצרית מאמצת, שלמזלם הטוב נהגה בהן בכבוד, להבדיל מילדים יהודים אחרים שזכו ליחס שונה לגמרי. רק בשנים האחרונות סגרה ליז את המעגל עם עברה, אליו התכחשה מיד עם עלייתה ארצה, ואף פועלת לכך שבני משפחתה המאמצת מתקופת ילדותה, יזכו למעמד של "חסידי אומות העולם". המועדון היה מלא מפה לפה, בקהל מגוון שישב מרותק במשך כל ההרצאה, בזכות הרוח האופטימית ושמחת החיים של ליז.

מתחילת השבוע- כיכב ראש מפלגת "הבית היהודי"- נפתלי בנט בכל העיתונים, לאחר שנקלע למארב שתוכנן לו היטב, על ידי מתחריו הפוליטיים ושועל עיתונאי שהצליח למשוך אותו לשטח המלכודת. נפתלי שהיה "שבע- רצון" עד כה, עשה את הטעות הראשונה, נתן "אמרי שפר" וחשף את צפונות ליבו למראיין. מאותו הרגע עטו הציידים על ה"איילה השלוחה", בניסיון לנגוס נתח משומן המנדטים, שתפח לפי הסקרים לאחרונה. סוף סוף נוכל להתרשם מיכולותיו כ'לוחם' בזירה האמיתית. ברוך הבא לפוליטיקה! בהמשך השבוע המריאה המפלגה בסקרים 15 מנדטים, כאפקט "בומרנג" למודעות ה"אנונימיות".. ולמתקפה שספגה.

ביום ראשון- נמדדה בכנרת עלייה של 20 ס"מ ביממה! לאחר גשמי סוף השבוע שעבר, מחשבי חישובים, אופטימיים במיוחד, כבר בודקים את הסיכויים לפתיחת סכר דגניה.

ביום שני- ביקרו בקיבוץ קבוצת מבוגרים וקבוצת צעירים, מפילדלפיה שבפנסילבניה ארה"ב, במסגרת 'שותפות 2000'. המבקרים עברו בין מוקדי התיירות הפופולאריים- מעוז מול עזה, בית הכנסת, רפת, מוצרי המחלבה ו..חדר האוכל. לביקור המוצלח תרמו החברים שסייעו בהדרכה ובהסברים, וכמה מבני גרעין צבר, שהיו על תקן שגרירים מול הקבוצה הצעירה. תודה לכולם!

אחה"צ נערכה האזכרה של יהודה שלמון ביום השלושים לפטירתו. לאחר העלייה לקברו, נערך בחדר האוכל ערב לזכרו בהנחיית בתו הדסה, שפתחה במסע הזיכרון הכולל סיפורים מרתקים המבטאים את אישיותו, ותמונתו שהוצגה על השולחן מול הקהל- הישירה מבטה וחדרה אל כל אחד מהנוכחים. הנכד שילה, לימד פרקי משניות וכשהאריך בדברו העירה לו המנחה כי אביה- סבו ה"יקה", הקפיד על דיבור קצר. נשא דברים גם איתן זיו מקיבוץ כפר עזה, בנושא ההתיישבות בנגב, והנחת קו המים מ "ניר עם" לכיוון באר שבע ולנגב המערבי. רונית שלמון אלמנתו של בנימין, סיפרה על צער הפרידה שחוה יהודה במות בנו. הבן אורן, לימד על גדולתו של אביו שידע לקבלו גם כשלא הקפיד על תרי"ג מצוות, ושלמה בעלה של הדסה, ליקט קטעים מהמקורות המצביעים על כך שהכל מתגלגל לטובה – "כל מאן דעביד רחמנא- לטב עביד" (דיווחה חייציה).

ביום רביעי- ליווינו למנוחת עולמים את אבשלום זיוון ז"ל. ממייסדי הקיבוץ, איש משפחה וחקלאי בנשמתו. אבשלום עסק בחקלאות מאז ימי הרצליה, שזכה להכרת כל הגורמים כ 'מומחה-מעולה' בזיהוי מחלות ומזיקי צמחים, ובטיפול בהם. יהי זכרו ברוך!

"מריס קראב" – יהודית ויידן, בן-3 בתם Fe מריס ומה בן-3

משתתפת: יהודית ויידן, בן צבי (59).

יהודית מתגוררת בירושלים מאז עזבה את הקיבוץ בגיל 20, תחילה גרה אצל הסבים בבית וגן ואחר החתונה בשכונת גאולה. לפני כ- 25 שנים עברה להתגורר בשכונת רמות ההרית,

בחלק שנקרא רמות החרדית, שכן זוהי השקפת עולמה. בעלה שלמה ז"ל נפטר לפני 20 שנה בהיותה בת 39 ומאז היא גידלה בסייעתא דשמיא את עשרת ילדיהם, ואף זכתה להשיאם.

פרקי אבות, יהודית:

יהודית היא בתם של **משה ומריס בן צבי** מוותיקי קיבוץ סעד. אחות **שלמה** ז"ל שהתגורר אף הוא בשכונת רמות ועסק במחשבים, **לנעמה** המתגוררת בבית אל ועוסקת בהוראה, ו**לאביה** שבאלעד. **אבא:** משה עזרא, נולד בחיפה וחי גם בפתח תקווה בילדותו, למד בישיבת כפר הרוא"ה ואחר כך עבר לקיבוץ. למד הרבה תורה בצעירותו והוא ירא שמיים, לא מדבר לשון הרע! כל חייו שואף ועוסק בחסד. "לדעתי הוא אחד מל"ו צדיקים". בבריאות עד מאה ועשרים.

אמא: מריס אסתר, נולדה בברסלאו שבגרמניה (היום פולין), עלתה בגיל 9 לארץ על זרועות סבלי הנמל ביפו, חיה עם הוריה בפרדס חנה, למדה בתל אביב והצטרפה ליגרעין התורני של בני עקיבא, דרכו הכירה את אבא ואת סעד. מקסימה ותוססת ומלאת מרץ עד מאה ועשרים, תמיד תעזור לכל אחד בשמחה, אם היא רק יכולה, וכמובן גם לילדיה. בבריאות עד מאה ועשרים.

בעלה של יהודית - שלמה ויידן (ז"ל): נולד באוסטריה במחנה מעבר ועלה לארץ בגיל שנה וחצי עם הוריו. גדל כמעט כילד רחוב ברמלה, והיה ילד חוץ בקיבוצים שונים (ביניהם נחל עוז). נלחם במלחמות ישראל וגם נפצע. עסק בתיאטרון. בגיל 27 חזר בתשובה שלמה בעקבות איקא ישראלי ומרדכי ארנון. היה מראשוני יתנועת התשובה בישיבת אור שמת, שהצליח להגיע ולהעפיל לפסגות התורה ולהיות תלמיד חכם. בתחילה צייר לפרנסתו, בהיותו צייר מחונן ומעצב תפאורות, ובהמשך לימד בישיבות ואף בתלמוד תורה לנערים.

רק על עצמי לספר ידעתי:

נולדתי בקיבוץ סעד, ובשחר ימי הייתי בבית תינוקות. אמי מספרת שכל פעם אחרי שהיא הרגיעה אותי ורצתה ללכת לישון בחדרה, תיכף כשיצאה התחלתי לצרוח, והיא נאלצה שוב להתחיל להרגיע מהתחלה ולא להשאירני לחסדיה של "שומרת הלילה". ואכן אני זוכרת המון יחס של חום מצידה - אליי. עברתי את מסלול בתי הילדים השונים, למדתי בתיכון בקיבוץ יבנה, התגייסתי לצבא במסגרת יחידת מורות בביה"ס החקלאי מקווה ישראל, ושירתי ב-ש.ש בקיבוץ ראש צורים. עזבתי באמצע שנת השרות את סעד וגם את ראש צורים כאחד. בער לי ללמוד ולא מצאתי טעם להישאר באף קיבוץ כי לא ראיתי בהם את עתידי (אף על פי שאהבתי אותם עד מאד).

חשתי שלא קיבלתי בעבר מספיק חיזוק ביהדותי, ולכן פניתי ללימוד ב"מכללה ירושלים" של הרב קופרמן, במטרה להבין לעומק את היהדות, לאהוב אותה ולא לקיימה כמצוות אנשים מלומדה. שם עשיתי צעד שאולי יהיו שיכנוהו צעד אחד יותר מדי, נהייתי חרדית ממש מהסוג ה"ליטאי" ולא חרדית לאומית כפי שקוראים לזה היום. ככה הרגשתי וככה עשיתי. זה לא אומר שאין בי אהבת ישראל, רק שבמהותנו, אנו החרדים גרים בשכונות נפרדות, ויש כאלה שיגידו שאנחנו מסתגרים. אנחנו מנסים ממקומנו להשפיע על כל אחד מישראל להתקרב

ליהדות ולא ללכת אליהם, להתערב איתם ולהשפיע ממקומם. הקמנו לצורך כך ארגונים רבים, ביניהם ענקיים, של החזרה בתשובה, כגון 'ערכים' ו'ערוץ הידברות'.
 נישאתי לבעלי שלמה שכאמור היה בעל תשובה (מיוחד במינו) ולכן 'הסכים' להתחתן איתי, שכן כבר שירתי בצה"ל והיה לי 'עבר פלילי'. נישאנו וגרנו בדירת חדר אחד כשבצד עוד חדר שנחתך לאורכו על ידי מטבח ושירותים. שכר הדירה היה 200 ל"י שגם אז היה נחשב לסכום מאד סימלי. לאחר כ-8 חודשים עברנו לדירה יפה ומרווחת בדמי מפתח בשכונת הבוכרים, שם גרנו כ-9 שנים, עד שעברנו לרמות.

עבודה: סיימתי רק שתי שנות לימוד גבוהים כך שלא היה לי שום תואר, ולכן עבדתי בעבודות מזדמנות (גם לא רצינית להיות מורה...) זה 11 שנה שאני עוסקת בהגהה ובעריכה לשונית של העיתון החרדי "משפחה". למדתי בחוגים שונים של העשרה משפחתית וחינוכית, וכעת רוצה להתפתח יותר בעיתונאות. כותבת שירים לעת מצוא.

הילדים:

ציפי אושר: בת 35, נשואה לאליהו, אם ל-8 ילדים, גרה במודיעין עילית ועוסקת בהצלחה גדולה בחינוך מיוחד.
חיים שאול: נפגע בגיל 7 בשיתוק מוחין, השתקם וכיום גר עם אשתו בבת ים ויש לו ילד אחד, דניאל שלמה.
אליהו: עשה 'אחורה פנה' לחילוניות, גר ברמת אביב ג', איש עסקים ויחסי ציבור, נשוי לענת ואב לילדה, דנה.
אהרון: גר במושב תפרח ולומד בכולל כל היום. נשוי לברכה ואב לבתיה. (שנולדה בס"ד אחרי 7 שנים!)
מנחם: גר אף הוא במודיעין עילית, נשוי לחני ואב לשתי בנות, אתי ואפרת. לומד במשך כל היום ב'כולל'.
רחלי: מודיעין עילית, נשואה לחיים ארלנגר, אם לאילה, נעמי, אביגיל ויאיר-שלמה. עובדת בחינוך מיוחד.
רותי: גם במודיעין עילית, נשואה לאבי לוקוב, עובדת במחשבים, אם לאשירה ושלמה.
ברכה: גרה בתפרח, עובדת בחינוך מיוחד, נשואה לחנן הוד, אם לאלישבע.
נעמי: גרה במודיעין עילית, נשואה לחנניה, אמא ליוסף שלמה.
שולמית: בת 20, אוטיסטית, גרה בדיר מוגן ולומדת בבית ספר דקלים.

הגיגים:

עברתי חיים לא קלים, בעלי נפטר באופן פתאומי והותר אותי לבד עם 10 ילדים קטנים, גידלתי ילד שחלה בגיל 7 ונפגע מוחית וכן ילדה אוטיסטית. בני האחד (אליהו) תרם כליה לבני האחר (חיים שאול), וחוף מזה הבעיות ה'ריגילות' בחינוך הילדים ועוד - התמודדות עם זה לבד! אף על פי כן אני מרגישה מאושרת ושמחה. אני מאושרת בדרך החיים שבחרתי, יש לי נחת עצומה מהילדים הטובים שלי, ואני יודעת שבחרתי בחיים הנכונים.
 אציין שהייתה לי סייעתא דשמיא מיוחדת לגדל לבד את הילדים ולחתן אותם, כי אף אחד כולל אותי לא מבין איך עשיתי זאת. כמובן שהקהילה מאד התגייסה לעזור לי, נאסף סכום כסף, וכן הרבה אנשים תמכו בי ובילדים, כל אחד בתחומו. אבל בסופו של דבר המעמסה הייתה עליי. אך אני ממש חייתי עם הקב"ה, דיברתי איתו הרבה, נעזרתי בכל מי שיכול היה לעזור לי, וברוך השם, אני מאושרת מהתוצאות.
 אני יודעת שהשכר והכסף האמיתי הוא לא בעולם הזה, ואף על פי כן אני נהנית מחיי פה, הבית התרוקן ואני מעודדת את עצמי ומרבה לטייל במסגרות שונות בארץ ובחו"ל, ללמוד דברים שמעניינים אותי, למשל הדרכת טיולים, פסיכולוגיה בכל מיני צורות וכתובה, אוהבת טבע מאד (וזה עוד מהקיבוץ), אבל לא שום צורה של חקלאות, אפילו פרחים לא שתלתי בגינה ואין לי אף אפרוח או אקווריום דגים. ו-כן, אני עוד פוחדת מכלבים.
 בחיי היום יום אני יוצאת לעבודה, מטפחת את הבית, מרבה להתפלל וללמוד תורה, הלכה והשקפה, לעיתים הולכת לכותל, ולעיתים לטייל במקומות שונים בארץ (וגם קצת בחו"ל), משתדלת לעזור לילדים במה שאפשר. נמצאת בקשר עם הקהילה והשכונה, ומרגישה טוב עם עצמי. אציין שחיי מאד השתפרו מאז עברתי לשכונת רמות החרדית שזו שכונה הרבה יותר קהילתית מאשר מרכז העיר, ומוזכירה לי קצת... את הקיבוץ. בשבתות לרוב מארחת ומקצת מתארחת אצל הילדים הנשואים בעיקר. כמו כן נהנית מיחסי עבודה מצויינים במקום

העבודה (עיתון משפחה), 'רק שיעלו קצת את המשכורת...! כן, יודעת לקטר אך כמעט לא עושה זאת. איך אומרים אצלנו? "הכל טוב", אני אוהבת להגיד "הרוב טוב". ו... מחכה לישועה ולמשיח.

זיכרונות וקשר עם סעד:

לא אהבתי את הילדות בקיבוץ כי הייתה לי התמודדות חברתית קשה, אך ככל שגדלתי למדתי להסתגל לזה. אף על פי כן אני אוהבת את ה-ביחד, את זה שנפגשים בשביל או בחדר האוכל וכולם אומרים שלום זה לזה ומתעניינים זה בזה. כמו כן חביבה עלי הנוחיות שלא הייתי צריכה לבשל או לכבס לבד, בשבילי זה היה ממש גן עדן... למעשה, הייתי רוצה מאד לחזור לקיבוץ אלא שזה לא מתאים לדרך החיים הדתית-חרדית שבחרתי, מה גם שבקיבוץ עצמו הדברים השתנו.

כמעט מידי שבוע אני מבקרת את הוריי היקרים, על אף המאמץ הגדול היות שאין לי אוטו והתחבורה איננה מהמשובחות... אני פוגשת חברים וחברות, מבוגרים ובני גילי, ויש לי איתם הארת פנים הדדית. אני באמת אוהבת פה את האנשים שגידלו אותי ושגדלו איתי, ונעימה הפגישה. ושנוכה ביחד לשמחה אמיתית ולגאולה השלמה בקרוב.

ריאיון ואריכה, להבה ברט ישראל

צנף המזון סוף 2012 ולקראת תחילת 2013

ענף המזון דינמי מאד, אין כמעט יום הדומה למשנהו, ה"אקשן" חוגג, דבר שנותן עניין מחד, ומציב אתגרים חדשים מאידך.

אסקור ברשותכם בקצרה את שעברנו ב 2012 ומה צופן לנו העתיד, במחלקות הענף השונות:

מחלבה: מתאפיינת במוצרים טעימים, תוך שמירה על טריות והימנעות משימוש בחומרים משמרים, לשמחתנו הביקוש למוצרים מאד יפה. חשוב להדגיש כי במחלבה עובדים רק חברים וכולם כבר פנסיונרים שעובדים נפלא! אם כי אסור לנו לשקוט על השמרים, בכל הקשור לתכנון כוח אדם עתידי.

כל בו: משרת את מרבית האוכלוסייה שלנו, יש בו על פי מיטב ידיעתנו מבחר רב של מוצרים בהשוואה למערכות דומות בקיבוצים אחרים. צוות העובדים ממשיך להשתנות ועדין לא הצלחנו לייצבו, דבר המכביד על העבודה השוטפת. את השנה החולפת מסיים הכל בו באיזון כלכלי ומעט מעבר לכך. באמתחתנו תוכניות לשיפור ולהשקעות לקראת 2013.

חדר אוכל: בתחילת השנה החלטנו להפריד בכלל נושאי ההתחשבות בין חדר אוכל למטבח, ולאחד את הקייטרינג עם המטבח למרכז עסקי אחד. מתוך כוונה להפעיל את המטבח באופן עסקי, כך שחדר האוכל יהיה לקוח של המטבח. תהליך ההפרדה החשבונאית ערך זמן רב ונמשך מעבר למה שצפינו ורצינו. מהלך זה דרש דיוק והקפדה, על נהלים חדשים שלא הורגלו בהם. הכוונה היא להסתמך על בדיקה מחודשת של כל עצי המוצר (מרכיבי המוצר) במטבח, כך שנוכל לעדכן את מחירי חדר אוכל על מנת שיתאמו למציאות. במהלך הקיץ השתנה צוות העובדים מינינו את רונית למנהלת חדר האוכל ובכך צמצמנו את הצוות לשלושה אנשים. שושנה עברה

לעבוד במטבח עם משימות חדשות וחשובות. בהעדר תקציב להשקעות, ניסינו לשפר את עמדת הסלטים ע"י בר סלטים טבעי עם תוספת רטבים. למדנו על בשרנו בשבועות האחרונים כי אנחנו חייבים לתכנן לקראת שנה הבאה, שיפוך של כל צנרת המים החמים והקרים במתחם, ואולי אף לחדש את מלתחות השירותים בקומת הקרקע.

תקציב הקהילה מסבסד סבסוד עמוק, את חדר אוכל כמקום מרכזי ועתיר פעילות. המשימה שלנו היא לאתר, היכן אפשר לחסוך וליעל יותר, ע"מ שנוכל להוריד את רמת הסבסוד הגבוהה בחדר האוכל.

מטבח: גדל ומתרחב הן בתפוקת היצור, והן בכוח אדם. בתחילת השנה נכנסה קניינית חדשה – עופרה שהחליפה את חיים. הכנסנו למטבח ולקייטרינג מערכת מחשוב חדשה "עדיית" שמאפשרת לעוסקים בכך לנהל את הענף בדרך הרבה יותר מקצועית כמו: עצי מוצר, הכנסת הזמנות, עדכון מלאי ועוד. שיפרנו את נושאי התחזוקה והניקיון במטבח, סגירת פחי האשפה למטה ועוד.

תהליך קבלת תו התקן איזו 9001, דרש להטמיע נהלים חדשים ועמידה בפרטים שלא היינו רגילים להם. בסוף חודש ינואר תהיה בדיקה חוזרת ל"איזו". מעבר לכך פוקדות אותנו ביקורות מידי חודש, ממשרד הבריאות, קרן סקטא רש"י ותקן כיבוי אש הדורשים עמידה בתקנים שלהם, ללא וויתור על קוצו של יוד! טרם נגענו בבעיית המיזוג של המטבח, שמצריכה טיפול יסודי והשקעה גדולה. וחשוב להדגיש כי צוות המטבח עובד קשה מאד ובתנאים מאד לא פשוטים, רוב העבודה היא לקייטרינג. כאשר ביום ממוצע הקייטרינג משווק 3700 מנות לארוחת צהרים לגנים ובתי ספר שונים באזורנו. מלבד זה המטבח מספק ארוחות לחדר האוכל, לאירועים שונים ולקבוצות ששוב פוקדות אותנו מפעם לפעם.

קייטרינג: ממשיך להתפתח וגדל הן בתפוקה והן בכ"א. נעזרנו השנה בארבע משאיות, כשבכל משאית שני אנשים. חשוב לדעת כי רישיון היצרן והעסק שלנו מאפשר לנו להמשיך להתפתח. הבעיה העיקרית שמעסיקה אותנו היא שעל מנת להתפתח הלאה נידרש להשקעות במטבח. רוב היצרן משווק במסלול של קרן סקטא רש"י (שממונה על הזנת תלמידים במערכות שונות רבות מאד בארץ) הקייטרינג שלנו יצר בצדק שם טוב מאד, המאפשר התפתחות מחד אך גם דורש עבודה סיזיפית יומיומית של הקפדה על נהלים. מערכת ה"עדיית" מאפשרת לנו בשבועות האחרונים להעביר את המידע ישירות מהמטבח להנהלת החשבונות וחוסכת עבודת יד רבה.

בקיץ ערכנו ניתוח של כלל המערכת (המטבח והקייטרינג) בעזרת יועץ חיצוני. אחת ההמלצות החשובות הייתה להמשיך לגדול ולהתפתח, כי יש לנו את הפוטנציאל, היכולת, וההזדמנות להתרחב, לגדול ולהרוויח. **שוק שישי:** השנה הייתה בהחלט עליה במכירות, אך טרם מיצינו את הפוטנציאל להתרחבות וגידול נוסף. בעקבות הכנסת התוכנה החדשה, לשוק שישי, נבחנו עצי המוצר שחייבו אותנו בשינויי מחירים. החל מתחילת חודש ינואר החברים והתושבים בקיבוץ יקבלו הנחה של 5% על המחיר הבסיסי, בקניות בשוק שישי.

איחוד הקייטרינג עם המטבח: החל מינואר 2013. המטבח יהיה היצרן של הקייטרינג, והקייטרינג ישווק את מוצרי המטבח. אנחנו בוחנים בחיוב שניהול העסק המאוחד יעבור לניהול המשקי (ולא כענף קהילתי) ואנחנו משוכנעים שמהלך זה יישא פירות וישפר את ביצועי הענף, אבל מאידך יציב כמובן גם אתגרים חדשים ומהותיים. כנאמר בפתיחה ועכשיו אולי זה ברור יותר, מדובר בענף מאד גדול, עם פוטנציאל מצוין, שם מעולה, צוות מסור ואיכותי, וכל שצריך הוא יד מכוונת שתוביל את העגלה הגדולה הזו קדימה להישגים חדשים.

אירית כרט

ספר חדש: "בנתיב הדממה"

**על פועלם של אריה קרול ז"ל, מקים "נתיב" לעליית יהודי ברית המועצות
ואלפי השליחים שנסעו בחשאי וליבו את הניצוץ היהודי בקהילות**

בנתיב הדממה – הפעילות החשאית למען יהודי ברית המועצות מספר את סיפורם של אלפי יהודים שנסעו לברית המועצות בחשאי, משנות השישים ועד סוף שנות השמונים של המאה העשרים. הם יצאו מטעם "נתיב" לסייע לפעילות היהודית והציונית של היהודים בברית המועצות בכיסוי של מסע תיירותי לכאורה.

אלפי השליחים הגיעו בעיקר ממערב אירופה (ארצות סקנדינביה אנגליה וצרפת) ומצפון אמריקה ובודדים אפילו מדרום אמריקה ודרום אפריקה. אליהם הצטרפו בתנאים ייחודיים גם 'תיירים' מישראל. כל אלו סייעו לפעילים מקומיים ללבות את הניצוץ היהודי ברחבי ברית המועצות, ולשמר ולפתח את הזהות היהודית. במסגרת מפעל זה, שסיפורו עדיין לא סופר וחלקים ממנו עדיין חסויים, יצאו "התיירים" לברית המועצות עם פריטים נחוצים לשם הוראה וטיפול של השפה העברית ושל התרבות היהודית. הם הביאו באמתחתם תשמישי קדושה, ספרים, קלטות שירים. הנוסעים פגשו, סיפרו, שמעו, הרצו ולימדו, וחוו בעצמם חוויה עזה.

היוזם והרוח החיה של מפעל אדירים זה מטעם "נתיב" היה אריה קרול ז"ל, איש של חזון ומעש, מדמויות המופת של בני עקיבא ולימים מזכ"ל תנועת הקיבוץ הדתי.

אריה קרול זכה להיות חתן פרס ישראל על מפעל חיים. קרול היה ממייסדי קיבוץ סעד וחבר בו עד פטירתו בשנת 2008. בנתיב הדממה מביא מראות, קולות ועדויות של המאבק הכללי למען יהודי ברית המועצות, על זרועותיו ושלוחותיו, מנקודת המבט של השליחים. הקשיים בהעברת ספרים ותשמישי קדושה, העימותים עם אנשי המכס, המעקב המתמיד של השלטונות, גבורתם, נחישותם וחששותיהם של הפעילים הציונים המקומיים ומשפחותיהם – כל אלה יוצרים סיפור מתח של ממש.

הספר מבוסס בעיקרו על הרישומים של הנוסעים כפי שנכתבו עם שובם מברית המועצות, ועל הדיווחים של האחראים עליהם, ומשקפים את עוצמת החוויה. הבנתה של הזהות היהודית-הישראלית בימינו אינה שלמה ללא סיפורו של מאבק זה, שתרים לעלייתם של כה רבים לישראל ועיצב מחדש את החברה הישראלית.

הספר יצא בהוצאת **מרכז זלמן שזר** וביוזמת העמותה לתיעוד הפעילות החשאית למען יהודי ברית המועצות.
(רוני חסיד-דוברות ויחסי ציבור)

בצקבות הספר "בנתיב הדממה"

מבט אישי. תחושה של סגירת מעגל משמעותית. גדלתי בבית שאבא עוסק בדברים מאד מאד חשובים, אך השתיקה יפה להם! ומכאן הפרטים, ההסברים, הניחושים, הדאגות, ההיעדרויות הארוכות של אבא הפכו למסכת חיים רווית סודות, מלאת הרפתקאות... הזמן חולף, המעגל הולך ומתרחב, אט אט מתקלפות להן הקליפות והתמונה מתבהרת במלוא עוצמתה ובמלוא חשיבותה ומסופרת ב"נתיב הדממה" שאבא יזם, סלל, הוביל, הוליך תכנן וביצע.

בצד תחושת ההחמצה שאבא לא זכה... יש בי תודה עצומה לאלי סומר ולצמח יעקובסון – מהשותפים הקרובים למפעל האדיר שיצא השבוע לאור, שעמלו ללא לאות להבאת הספור המופלא הזה לציבור הרחב שעד לא מזמן, חלקים רבים ממנו היו חסויים.

איכף אחיטוב

צדכון קצר מהנצחה לאחרונה באזרת התיכון..

יריד צדקה – כשבוע וחצי לפני חנוכה נפגשנו כולנו לערב עם פנקייק וקפה חם והתחלנו לחשוב ולארגן את יריד הצדקה המסורתית. חילקנו משימות, קבענו ציוותים, בחרנו תפריטים לכבוד הערב המיוחד..

בנר שני של חנוכה נתכנסנו כולנו, חלקנו כבר משעות הבוקר וחלקנו הצטרפו בהמשך, חתכנו, בישלנו, אפינו, סידרנו והכנו הכל לכבוד הערב. הערב היה מוצלח ביותר, חברים רבים הגיעו - אכלו, קנו, נהנו והכי חשוב – נאספה כמות נכבדת של תרומה שאותה יעבירו בעז"ה בימים הקרובים לעמותת "עזר מציון" לטובת מרכז אורנית, שתומך ומלווה ילדים ובני משפחותיהם, אשר אחד מבני המשפחה לוקה במחלת הסרטן.

זה המקום להודות לכל העוסקים במלאכה – בראש ובראשונה לספיר ומור (חביביאן-אורן) וכמובן לכל ילדי התיכון והחטיבה והאנשים הרבים שעמלו למען ערב מיוחד זה.

מסיבת חנוכה – לאחר יריד הצדקה, נתקבצנו במועדון לחבר למסיבת חנוכה! קצת משחקים, קריוקי ובמקום סופגניות – קרמבו.. החלטנו לגוון קצת (:

טיול אופניים מסעד לאילת כיתה י"ב – ביום שלישי בבוקר יצאו כיתה י"ב למסע האופניים המסורתי מסעד לאילת. את הטיול הוביל והדריך בנצי לנדאו שעמל עליו רבות ביחד עם החבריה כבר כמה שבועות לפני.. ביום הראשון החבריה רכבו כ-70 קילומטר עד שהחושך הכריע, לאחר הקפצה קטנה הגיעו לקיבוץ שדה בוקר – היישר לבית כולל שם בילו את הלילה הראשון.. מקלחת חמה (או קרה למי שלא הספיק..). וארוחת ערב- על-האש ו.. לישון. בבוקר קמו השכם, סידרו, קיפלו ונסעו להתפלל במדרשת שדה בוקר. לאחר ארוחת בוקר התחילו ברכיבה למצפה רמון וסיימו את היום לאחר ירידות המכתש הידועות.. את הלילה עשו בקיבוץ יהל שאירח אותם בשמחה רבה וללא תמורה.

את היום האחרון התחילו בצומת סיררים ורכבו כ-40 קילומטר עד שהגיעו לאילת. בחוף "הלגונה" עצרו להתרענות והשתכשכות במים ואת הטיול קינחו במסעדת "אחלה". תודה לכל המלווים והנהגים בטיול על העזרה והגדלת הראש שתרמו רבות להצלחת הטיול – תומר לייכטר, ישי קימלמן ואריאל סאסי.

שיחה בערב שבת – בשבת שעברה התקיימה שיחה מרתקת לתיכון עם דני רוזנר מנכ"ל תנועת אחרי!. בשיחה הוא תיאר את פעילות תנועת אחרי בשלל הפרויקטים השונים, בנוסף - עלו נושאים שונים כמו – גיוס לצה"ל, אתגרים, תרומה וכו'. המפגש התקיים בבית מש' זיו שהתנדבו והציעו לארח את התיכון – תודה רבה! בהזדמנות זאת נשמח אם ישנן משפחות נוספות שיהיו מעוניינות לארח בביתם את התיכון לשיחה/ מפגש מדי פעם, בעת הצורך.

מועדון תיכון – כידוע, מועדון התיכון משמש כמקום שבו מתקיימים פעילויות, מפגשים וגם סתם מקום שכיף להיות בו אחד עם השני. בימים אלו אנו מחדשים את המועדון שעבר למקלט בביה"ס הישן. על כן, משפחות שמעוניינות לתרום או שכבר אין להם צורך בחפצים/רהיטים הנמצאים במצב טוב -מוזמנות לפנות אלינו ואנו נשמח לקבלם.

שבת שלום! –

מועדון הסרט הטוב

ביום ראשון 30/12/2012 בשעה 17:30 יוקרן במועדון לחבר הסרט: חיים בלתי גמורים

רוברט רדפורד הוא אינר גילקיסון, חוואי מן הדור הישן, קשוח ומחוספס, שכבר שנים מתעלם מזיכרונות העבר שלו. חייו של אינר עברו תהפוכות רבות והוא עדיין לא הצליח להתגבר על מות בנו בתאונה לפני עשר שנים. אינר מזניח את כל מה שיש לו, אם מדובר בחווה, בחיות, בעבודה או בחייו האישיים ונישואיו. אינר מתכנן לסיים את חייו באווירה הנוקשה הזו, ללא כל תקווה ובהתנתקות משאר העולם. אבל אז חל מהפך בחייו, לא לטובה בהתחלה. האדם שהוא מאשים בתאונה שהרגה את בנו, נכנס שוב לחייו. המדובר הוא בג'ין, כלתו (גיניפר לופז). ג'ין מגיעה לפתח דלתו של אינר, חסרת כל, כשהיא בורחת מבן זוגה האלים ואיתה ילדתה הקטנה, גריף, שהיא טוענת כי היא נכדתו של אינר. חייו של אינר משתנים מקצה לקצה כאשר תסכול וכעס ששמר בתוכו במשך עשר שנים יוצאים החוצה. אולם אט אט, תודות לסקרנות המרובה של גריף בת ה-11 לחיי המערב, החיות והיער, והרצון העז שלה לחיות כמו כל ילדה נורמלית עם אבא ואמא. חייהם של אינר, מיטץ וג'ין משתנים.

כואב מולאנים

לחני ולנתן לח
מלא טוב לראש חתונתכם
לסנדי וליוקא פרידמן ולכל המשפחה
הרבה אושר ונחת!

לציבור החברים

קראנו בשבת שעברה ב"עלים" על העברת כספים "כמחווה של רצון טוב מצד חברי הקיבוץ כלפי אנשי השכונה". חשוב לנו להדגיש כי מעולם לא ביקשנו מחוות, וככל הידוע לנו, מעולם גם לא קיבלנו מחוות. הדברים, כפי שהוצגו, הם מטעים, מקוממים ופוגעים.

ניצן והלל פריץ, חנה'לה ודני פריט, תמר וליאור איוף, דרורית ואפי וייס,
מורן ואפי'ד סוביס, רותית ואר'לה פריט.

לחברי האגודה הקהילתית (חברי קיבוץ ותושבי שכונה)

צר לי שמהות הדיון באסיפת חברי הקיבוץ, הוצגה בעלון כפי שהוצגה, כאילו עיקרה - "מחווה של רצון טוב כלפי תושבי השכונה".

חברי השכונה כאמור מעולם לא בקשו זאת, ולא היה זה כלל עיקרו של הדיון.

מהות הדיון באסיפה לטעמי הייתה שונה לחלוטין- הדיון נסב על השאלה העקרונית האם הקיבוץ אשר לו ענפי ייצור, מוצדק שיעביר לאגודה סכום מתוכנית ההשקעות, למרות שכסף מענפים אלו שייך רק לחבריו (הגם שהם עצמם הרוב של חברי האגודה).

מכיוון שאצל חברי הקיבוץ שהיו שותפים בדיון הייתה תחושה לא נוחה, ובוודאי אצל חברינו בשכונה, אשר בעקבות ההחלטה ופרסומה בעלון, חלקם חשו פגיעה ועלבון, אותם הביעו בפנינו ובעלון, אנו נבחן את ההצעה מחדש, וייתכן ונביא לדיון כיוון אחר.

שבת שלום

צפר לי

מוצאת רכב

בעקבות מספר תלונות שהתקבלו ממשתמשי הסידור בדבר:
ריחות רעים/לכלוך ובז/שערות בעלי חיים/שאריות מזון וכתמים-

נרענן את הכללים:

- חל איסור מוחלט להסיע ברכבי הסידור- בעל חיים מכל סוג שהוא.
- אין לאכול או לעשן בתוך הרכבים - תמיד תישאר מזכרת..
- רכבי הסידור אינם מיועדים להובלת מטענים חריגים- בכל מקרה של ספק, יש לקבל אישור מיוחד.

בתקווה לשיתוף פעולה- לטובת כולנו.

שנת 2013 ה'תשע"ג – ואנו צדיין קיבוץ!

ישאל השואל מה זאת הכותרת המוזרה הזאת? ובכן כשבסוף המאה שעברה (גם האלף שעבר) ישבתי בראש ועדת הפנסיה עם חברי הוועדה, על מדוכת הפנסיה לחברי קיבוץ סעד, נראה היה לנו שלא נצליח בעתיד הקרוב להגיע לכך שנוכל לסגור את הפער האקטוארי בעתיד הנראה לעין, וזה אמר שלא נראה סיכוי סביר שלחברי סעד תהיה פנסיה. המשמעות של הדבר הייתה שכל חברי הקיבוץ שהגיעו לגיל מבוגר ימשיכו לקבל תקציב מהקיבוץ, אף כי אינם עובדים. התקציב הזה שאמור היה להוות תוצאה של שנות עבודתם הרבות, עלול היה להכביד מאד על תקציב הקהילה ואילו הפנסיה, אף כי היא נכנסת לקופה הכללית, הייתה אמורה להיות הבסיס הכספי האיתן מבלי לפגוע בהתנהלות הקהילה.

אז איך בכל זאת מרבעים את המעגל? איך מצליחים ליצור לכל חבר שעבד כל ימיו ולא הופרשו בגינו כספים לקופת פנסיה, תיק פנסיוני שיבטיח את עתידו? בוועדה ישב חברנו אלון קסלר, על סגולותיו הטרומויות המיוחדות לא ארחיב את הדיבור, הוא חישב ומצא, שאם נוסיף בהדרגה לתיק הפנסיה הדל שהיה קיים, סכום שהקיבוץ יוכל לעמוד בו ולנוכח כל מיני תכונות מיוחדות שהיו בתוך התיק הפנסיוני, נוכל לסגור את הפער בשנת 2013. ברגע הזה בו כולנו שמחנו שהנה נמצא הפתרון **המבריק והגואל**, קמו כמה אנשים בוועדה ומחוצה לה ואמרו "עד 2013 לא יהיה קיבוץ", הם התכוונו שכיוון שלא יהיה קיבוץ לא יהיה מי שישלם עד אז את התקציב לחברים.

ההצעה התקבלה עם כל התוספות שלה, למשל שאם יגיע סכום גדול (כבר אז דובר על מניות תנובה) הפער ייסגר קודם וגם יוכלו להגדיל את פנסיית המטרה שהייתה מעט קטנה.

אחרי שהתקבלה ההצעה, שכל המי ומי ידעו מי היה ההוגה שלה, הייתי משוכנעת שאלון יזכה לאיזה שהוא ציון לשבת, אולי חתן תורה או בראשית, אולי איש השנה בסוכות. הדבר לא קרה, ומאז יחסי לכיבודים הללו לא משהו... אבל זה לא שייך ישירות לעניינינו.

ועכשיו הגענו בשלום לשנת 2013 וברוך השם קיבוץ סעד עדיין קיבוץ, האופטימיות ואולי הריאליות ניצחו את הפסימיסטים. מסקנה – תמיד לראות את האפשרויות הגלומות בעתיד.

שבת שלום

שנה צביון

כרטיסים לאוניאון ישראל

בעקבות דרישת הקהל, חודש המנוי ל"מוזיאון ישראל" בלבד.

השימוש במנוי יהיה בעלות סימלית של 10 ₪ לכרטיס.

כל לקיחת כרטיס תחויב בעלות הסמלית, גם אם בסופו של דבר לא נעשה שימוש בפועל במנוי.

זמן לקיחת הכרטיס יוגבל לשבוע בלבד ואיחור בהחזרתו יחויב בדמי שימוש נוספים.

אחראית על הכרטיסים היא יונת לוי ולהזמנתם יש לפנות אליה במייל masha-yonat@saad.org.il

או בשעות העבודה במשרדה (בבקשה לא לפנות בטלפון הנייד).

אם ברצונכם להשתמש בכרטיסים, אנא אל תחכו לרגע האחרון ותאמו זאת מספיק זמן מראש.

בהצלחה והנאה

י. תרבות

הודעה מהמרכז

לפי הנחיות חדשות של מכבי, ניתן לקבוע תורים לרופאים – רופא משפחה (ד"ר אייזיק הוד) ולרופאים מקצועיים אך ורק:

א. דרך מכבי ללא הפסקה בטלפון : 1-700-50-50-53 או *3555

או

ב. דרך אתר האינטרנט של מכבי : www.maccabi4u.co.il, שזו הדרך מאוד קלה ונוחה - ישנו הסבר

באתר איך לקבוע את התור. אין צורך בסיסמא.

אפשר לבוא למרפאה ונדריך כיצד להזמין את התור דרך האתר של מכבי.

כדי לייעל את הטיפול, וכדי למנוע המתנה לרופא, הורים לילדים חולים או מבוגרים אשר חלו, יכולים לקבוע תור לרופא 24 שעות ביממה, ללא צורך להגיע קודם לאחות. במידה ואין תור פנוי לרופא, ניתן כמובן לבוא לאחות להערכה רפואית והיא תתייעץ עם הרופא בהתאם לצורך.

בהזדמנות זאת נעדכן ששעות קבלת הרופא השתנו והן :

ימים	א'	ב'	ג'	ד'	ה'	ו'
שעות	7:00-10:00	מרפאה סגורה	7:00-10:00	7:00-10:00	7:30-10:00	7:00-10:30

מכרזת בריאות *sefema*,

113 מות המרכז

מוצגת בריאות

השבוע נשלח בדוא"ל "מנשר בריאות" לציבור.

מי שלא קיבל את המייל כנראה אינו נכלל ברשימת הכתובות הכללית. מי שמעוניין להיכלל בשיטת דיוור זו מתבקש להודיע לדוד פולק. המסמך מופיע באתר סעד : www.saad.org.il

כניסה לאתר השרות, עם סיסמא

מסמכים ומידע - - < מסמכים ופרוטוקולים - - < ועדת בריאות - - < מנשר בריאות דצמבר 2012

מכרזת-שרה פולק